

Publicerad 2006-04-20 00:07 av Nem

Psykologisk skildring om sömnlöshet och paranoia (som titeln). Rädslor som vi projicerar utåt när vi inte vågar möta dem här. Från 2003 någonting. Inga inre utrop eller en inre monolog. Fungerar det? Håller jag en realistisk tråd?

Paranoia

Spindlar.

De fanns överallt.

För tionde gången den natten såg flickan upp i taket igen. Hörnet ovanför sängen var mörk av skuggor och flickan var övertygad att det hade suttit en där och stirrat. Stirrat på henne med svarta facettögon.

Flickan kurade ihop sig under täcket, drog upp det så axlarna täcktes och rös till. Blicken lämnade inte hörnet under hennes rörelser, förrän hon plötsligt ryckte till som om hon hört någonting.

Med nästan frenetiska rörelser satte hon sig upp och flyttade sig mot fotänden av sängen, bort från väggen och kudden hon legat på. Hennes blick var stadigt fäst på kudden, men hon kastade en hastig blick bakom sig.

Hon sträckte en darrande hand mot kudden, lyfte upp den och släppte den som om hon bränt sig. Flickans hjärtrytm hade ökat och hon andades snabbt, som om hon skulle börja hyperventilera.

Från kudden gick hennes blick åt sidan, till springan mellan väggen och sängen. Ett centimeterbrett håll av mörker.

Hon skakade på huvudet och vände blicken utåt igen. Små, snabba huvudrörelser som ett oroat djur. Hon lutade sig ut från sängen, kikade under den, blottade ryggtaflan mot rummet och sedan hastigt upp igen. Hennes ögon rörde sig runt, fokuserade, tycktes scanna av rummet. På skrivbordet. På mattan. Bakom sig på väggen, uppåt på taket. Snett bakåt, åt hörnet upp igen.

Hon hade rört sig över sängen, tryckte sig nu med ryggen mot väggen, pyjamasjackan hängde och hon tycktes inte känna av kylan längre. Hon andades tungt, sträckte ut en hand mot gardinen och skakade till den.

Hon låg med ögonen öppna tills fåglarna började kvittra och ljuset trängde in i rummet. Ännu en natt var över.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nem med Poeter.se id #7822 innehar upphovsrätten